

Marta Povo

FRAGMENTS EXISTENCIALS

03- LA CREATIVITAT

Una bellesa sublim s'oculta darrera de tots els nostres jocs creats. Som entitats eminents atrapades en la nostra incredulitat respecte a la font d'on venim com a ents espirituals. I aquesta incredulitat ens genera sovint inseguretat i apatia. Sentir la certesa de què podem crear, és quelcom que neix de dins, mai és una creença. Som éssers creadors, que podem donar vida, no salament a un ser humà (i cada naixement ens commou...) sinó que som creadors de coses, idees i projectes. Crear és 'sentir-se lliure' per inventar qualsevol cosa.

La creativitat és l'art de fer servir la teva divinitat, de donar vida a quelcom que no existia, l'art de *donar a llum*. Podem visualitzar en la nostra ment o en el nostre cor un projecte, un disseny, un invent, un concepte, una forma; i només quan ho visualitzes i ho captes, encara que sigui sense detalls, tot seguit es posen en marxa els mecanismes factibles, l'energia, les eines i les possibilitats de crear-ho. Crear és l'art de donar a llum quelcom nou, quelcom diferent a l'habitual, és el fenomen d'estar en sintonia amb el cosmos, de plasmar o materialitzar el que has sentit i de donar-ho al món, és compartir la creació.

Aquesta introspecció existencial que estic fent monogràficament i que em plau escriure de manera pautada però sintètica, la faig des de fora, des de dalt, com la visió d'una àliga que observa la meua vida per temes. Em surt fer-ho des d'una visió externa a mi, com una anàlisi feta des de l'anima que observa cada pas i cada fet existencial des d'una equanimitat que mai abans vaig tenir al complet. Ara, avui, la reflexió és sobre la meua capacitat de crear, de com, quan i perquè he fet servir la meua creativitat, el meu motor espiritual, la meua divinitat tants cops ignorada, i veure, potser, cap a on m'han conduit les meves creacions. És possible que ho faci per reconèixer i honrar la meua ànima, però també per a desxifrar el sentit real de la meua existència abans de deixar-la, per explorar la meua vida des d'un altre costat, com si jo no fora jo.

Cada creació és una decisió i un pressentiment. Hi ha un motor desconegut que t'impulsa a inventar quelcom. La creativitat ens permet adaptar-nos als canvis, en facilita l'avançament, és una aportació o innovació, és una solució i una proposta. En el meu cas, tot va començar per una gran necessitat d'adaptar-me poc temps després de divorciar-me als 23 anys, amb un fill de 3 anys ja. Vaig sentir que calia considerar la nostra supervivència i això requeria un canvi de xip. Llavors jo treballava per un altre fotògraf, amb el que vaig aprendre més que amb el primer (el pare del meu fill) però realment el sou no em donava suficient per mantenir dues boques, una casa i un cotxe.

Va resultar ser que, en un viatge a Mallorca, vaig passar per una zona que olorava molt malament, vaig parar el cotxe i vaig entrar en una gran nau atapeïda de llana d'ovelles, llana filada i sense filar, muntanyes blanques com núvols i cabdells ovalats de llana viva penjades per tot arreu. Em vaig enamorar de l'energia natural que desprenia cada cabdell de llana i en vaig comprar forces a un preu irrisori; de fet vaig omplir el cotxe. Les vaig estar rentant i mimant, vaig fer proves amb diferents colors i tints, ho vaig ordenar tot fins a tenir un producte digne de teixir. Allí va aparèixer una de les meves primeres inventives, sense ser-ne conscient. Vaig començar teixint un jersei pel meu fill,

després per a les meves nebodes, i un altre més... Eren diferents patrons, tots ells molt zen, molt japonesos, amb una curiosa combinatòria de colors, quelcom que em divertia i em meravellava fer.

Llavors alguna cosa inesperada va succeir... Una botiga moderna de pantalons texans de nadó, va veure per casualitat aquests jerseis i jaquetes en els nostres nens i nenes, i em van fer l'encàrrec de 35 jerseis de diferents talles. Havia d'entregar-los en 15 dies. Sorprenentment, vaig acceptar l'encàrrec sense saber com podria combinar els meus dos treballs. Però de seguida vaig buscar gent pel meu barri que teixís per ajudar-me, i els vaig donar no solament el material preparat sinó diferents patrons amb les mesures exactes de cada talla. Per resumir... aquest incipient negoci va durar 4 anys!. Tot aquest temps vaig elaborar i vendre roba de nadó molt hippy i divertida, en una època (1975) que els nens i les nenes vestien quasi bé amb corbata i colors tristos i insípidos. Vaig vendre a tendes de tota Espanya, fins que un dia em varen fer un encàrrec des d'Itàlia. Allà va canviar tot. No ho vaig acceptar. Sabia que em calien permisos d'exportació i vaig decidir que no volia fer tant gran el negoci, tot i que encara tenia 17 persones treballant per mi en el barri, i vaig poder fer una pacte amb elles per no deixar-les penjades.

Interiorment sentia cada dia que, tot i que la confecció em divertia i em donava un bon resultat econòmic, cosa que vaig agrair després de tantes penúries, jo volia seguir fent fotografia. Però ja no tant, en un laboratori revelant fotografies per un altre (la major part de la meva activitat) sinó fent els meus propis reportatges i amb els meus propis clients. Això se'n diu independitzar-se, atrevir-se a ser autònoma i convertir-se en fotògrafa professional... Així doncs, amb els diners guanyats amb els jerseis, em vaig comprar càmeres, tripodes, amplificadora i material de laboratori, i vaig començar a sortir al carrer a fer fotografies i més fotografies, revelant-les per les nits, per tal de tenir un *book* per poder-me presentar a futurs clients. Durant un any vaig tenir l'empresa de confecció i, al mateix temps, feia pel meu compte milers de fotografies, que ensenyava a la gent i així em van encarregar els primers reportatges. Aquí va començar un altre període de intensa creativitat.

Era la supervivència la que em feia crear noves coses en la meua vida? Potser era un motor o un incentiu, però poder sobreviure no era pas la única força que em movia. M'encantava inventar un nou model i tota una nova indumentària per nens i nenes, em fascinava jugar amb els colors, m'entusiasmava caminar pel carrer i observar els llums o escenes que necessitava congelar amb la meua càmera, era un enorme plaer revelar en blanc i negre totes les instantànies fetes, fins trobar la gama de grisos i la intensitat de la llum adequada per a cada imatge. L'art del revelat no es coneix fins que s'experimenta. Jo gaudia de totes aquestes coses i aquest goig va començar a ser quasi bé addictiu. No podia parar de fer fotos i més fotos, i per sort, tampoc vaig parar de rebre encàrrecs d'arquitectes, dissenyadors, bancs i entitats, fins que vaig tancar l'activitat de la confecció i em vaig dedicar completament a la fotografia fins els 38 anys.

El que vaig experimentar a nivell creatiu a partir d'aquella època quasi bé em resulta impossible descriure-ho; tant sols diré que a part dels reportatges que em donaven diners, vaig fer paral·lelament una obra personal o artística que em sorgia del no res, sense saber ni perquè feia aquelles col·leccions perquè realment ningú les pagava, només jo; però era una necessitat imperiosa. Llavors em van començar a convidar a fer exposicions, sovint participant en col·lectius fotogràfics, però també em varen demanar fer la meua primera 'exposició individual' en una gran sala de La Caixa a la plaça Catalunya. Vaig exposar un ampli tema (360 fotografies grans) que jo estava explorant amb els Arts i Oficis de Barcelona, que de fet era un treball gràfic que vaig iniciar per a una tesi d'antropologia que vaig fer mentre estudiava Història a la Universitat de Barcelona. Abans d'aquesta col·lecció, vaig fer una altra sèrie de caràcter social, retrats de gent marginada, rodamons, persones acollides però amb males condicions en un local municipal del carrer Wellington. Eren imatges dures d'ànimes perdudes, gent enfadada amb el món, amb mirades penetrants i escenes que posaven els pèls de punta. Aquells treballs varen ser el començament d'una major creativitat al llarg dels meus anys posteriors.

Els temes artístics, aquells que ningú m'encarregava, els que inventava del no res, van succeir-se un darrere l'altre. Després de la col·lecció dels 'Oficis Artesans' i dels 'Marginats', vaig començar a fotografiar 'Balnearis'. Vaig recórrer tot Catalunya per plasmar la decadència d'aquells llocs que em fascinaven. Eren fotografies delicades i suaus de les construccions burgeses tenyides d'un passat gloriós, però llavors abandonades, o si alguns balnearis estaven oberts, eren decrepits i solitaris, però encara bonics i plens d'històries socials i hàbits saludables de clans familiars.

De cop i volta, un dia, vaig tenir una experiència estranya fent un encàrrec d'un editorial. Era per un llibre de Jardins de Catalunya i jo estava amb el meu trípod i la meva càmera Hasselblad en mig d'un gran jardí ovalat ple d'estàtues de marbre. Al sentir la crida de la creativitat, vaig deixar el reportatge de diapositives i ràpidament vaig posar a la càmera el carret en blanc i negre. Havia de treballar per a mi. En la mesura que jo anava caminant i avançant pel jardí, les estàtues blanques s'anaven girant i mirant-me com si m'acompanyessin en el meu passeig. Jo parava i elles es quedaven quietes; jo avançava i elles es movien i es giraven segons el meu ritme. Les sentia molt vives, eres com persones de pedra, companys de camí, observadors atents de la meva persona. Darrera d'elles, estranyament, hi havia una enorme paret vegetal, uns arbusts tallats i retallats a la perfecció en forma d'un gran oval de més de 100 metres, unes parets que suposadament eren éssers vius vegetals, però immòbils, com artificials i massa perfectes. Tanmateix, les estàtues estaven vives i em seguien plàcidament. I els arbusts retallats estaven com morts. Aquella col·lecció de 28 obres, que vaig seguir treballant en diferents jardins amb estàtues, la vaig anomenar 'Orgànic-Inorgànic'. En aquella època, fins i tot amb els títols que em sorgien, em sentia inspirada i creativa.

Poc a poc m'anava posicionant com artista, no molt conscient de ser-ho, però gaudint i jugant constantment amb les imatges que captava; i em donava el temps per realitzar la meva obra personal. Sovint *el que és urgent ens impedeix de fer el que és important*. I crear és important. Certament jo 'no necessitava' fer la meva obra personal; en tenia suficient amb els encàrrecs, que també gaudia i omplien moltes hores, però aquelles fotos encarregades les gaudia molt menys que quant tenia la llibertat d'escollir temes i explorar-los. De fet, tot acte creatiu és una exploració, una aventura, una incògnita. Cal atrevir-se a crear, a inventar quelcom que no existeix, a escoltar aquella veu que et porta a descobrir quelcom nou. Sovint sento que qualsevol creativitat ja està a l'aire, i tu solament li has de donar forma i disposar-ho de tal manera que la creació es pugui veure.

Vaig començar llavors una meravellosa exploració sobre llums i ombres. Va ser una experiència molt profunda i un resultat plàstic molt abstracte per a l'època (en que la fotografia era bàsicament documentalista, no artística). Em fascinaven els recorreguts que feia la llum natural per sobre dels objectes, de les cases, de les coses. La llum semblava viva, vibrava. Jo només atrapava instants d'efectes lumínics sobre una pedra, o l'angle d'una paret, però passats 3 minuts, aquella llum ja havia canviat i la geometria que projectava sobre la paret era ben diferent. En aquella col·lecció tot era molt efímer, i foren molts els anys que vaig estar perseguint llums i ombres. Ara sento que aquell treball creatiu va ser realment precursor, o una llavor, cap a la Geocromoteràpia. A aquesta col·lecció la vaig anomenar 'Presència de Llum', una de les que més em plauen. Finalment, les 54 fotografies, tan abstractes pels anys 80, s'arribaren a exposar a diferents llocs del món, i les varen comprar alguns col·leccionistes.

Fent una instal·lació lumínica anomenada 'Tetractys Pitagòrica', vaig tenir una estranya inspiració que ningú va entendre... La vaig exposar només un cop, però va estar esponsoritzada per l'amo de la sala on es va fer la *performance*. Perquè la vaig fer? Encara ara no ho se, va ser com una ordre... Vaig buscar informació sobre Pitàgoras i vaig plasmar en imatges algunes de les seves idees, però no ho vaig desenvolupar més, era ja el sùmmum de l'abstracció. Poc després, vaig necessitar expansió i alegria i vaig començar a sentir que volia crear i explorar el color, perquè feia més de 15 anys que treballava solament en blanc i negre i em fascinava la seva abstracció conceptual, però el color era un

món nou que podia experimentar amb la càmera a nivell creatiu i personal, lliure i espontàniament, més enllà de les diapositives per encàrrec dels meus múltiples clients.

Així doncs, la següent col·lecció la vaig anomenar simplement 'Sevilla' perquè un dia vaig agafar un avió cap aquesta ciutat per fotografiar *el color en moviment* i vaig intuir que la Feria d'Abril em podria facilitar aquesta exploració. Després de 3 dies vaig tornar amb 20 carrets plens de fotografies abstractes de pinzellades de color. Vaig estar tot el temps a la fira perseguint el cul de les dones amb les seves faldilles i els *faraloes*, ballant, passejant, caminant de dos en dos agafades de la cintura i barrejant els colors dels seus espectaculars vestits. Vaig gaudir d'allò més i vaig sentir que havia aconseguit capturar els moviments cromàtics que tenia en ment durant els mesos anteriors. Finalment vaig voler explorar el mateix, però amb la natura. Va ser la col·lecció 'Naturaviva' en que no eren les plantes les que es movien (com les dones de Sevilla,) sinó que era jo la que movia la càmera a propòsit per donar moviment al color i la forma dels vegetals; aquesta sèrie va durar molts mesos i allí on anava, seguia explorant una nova visió de la natura viva i errant. Tota aquesta etapa fotogràfica de la meva existència va durar quasi bé dues dècades...

Aquí vaig haver de parar. La meva vida començava a fer un gir contundent, un canvi existencial que no vaig saber definir bé al principi. Només sabia que la meva ànima ja no necessitava explorar més el món de la imatge i la plàstica, ni l'art ni la creativitat gràfica. Però encara no sabia cap a on em conduïa aquella saturació, aquella crisi existencial i professional, solament sabia que calia sortir d'un pou, parar i aprendre altres coses que omplien el meu cor. La meva ànima començava a buidar-se i a avorrir-se, a entristir-se i apagar-se. El meu treball, la meva missió, la meva aportació, les meves iniciatives estaven dins d'una cova, sovint massa fosca.

Així doncs, la jove fotògrafa, de la nit al dia, va decidir apuntar-se a un curs professional de quiromassatge, quelcom que sempre havia desitjat fer, per pur plaer. Certament, no sé d'on va sorgir aquella iniciativa. Era evasió? Era inspiració? Però aquí varen passar moltes coses que no esperava; en plena classe de pràctiques vaig començar a respirar sonorament i a començar a netejar l'aura del pacient que estava a la llitera, mentre el professor em deia que pares perquè allò no entrava en el curs, ni ell ho havia ensenyat. A mi em sortia sol. No podia tocar un múscul, si abans no netejava el camp d'energia al voltant del seu cos.

Inesperadament em va fascinar estudiar anatomia i vaig gaudir molt del contacte sanador que vaig experimentar i veia els resultats saludables de qui rebia el meu especial massatge. En conseqüència, vaig instal·lar una llitera en una petita habitació del meu estudi fotogràfic per realitzar les meves primeres teràpies, pel pur plaer de donar massatges i practicar. Era com si jugues, era tot molt fluid... Es va encavalcar aquesta pràctica amb la dels reportatges durant dos anys, però també es va sobreposar amb un curs sencer de Reflexoteràpia i en poc temps em van fer la primera iniciació en Reiki uns mestres alemanys pioners a Espanya d'aquesta sanació. Tot seguia el seu curs i en 2 anys ja era també mestra de Reiki. La fotografia anava minvant de forma natural i anaven augmentant els cursos, tallers i ensenyaments d'altres temes relacionats amb la salut i la energia.

Al final vaig decidir fer la carrera sencera de Medicina Xinesa i Acupuntura. Alhora, vaig prendre la decisió de deixar definitivament la fotografia. De fet, el meu estudi fotogràfic es va anar omplint de pacients i cada dia feia de 2 a 4 teràpies. Quan em vaig diplomar després de 4 intensos anys d'estudi i pràctiques, jo ja em sentia terapeuta, o com a mínim millor preparada per atendre el cos, l'energia, la psique i l'ànima de les persones. Sentia i constatava que la meva vida havia fet un gir complet i que la meva ànima es sentia molt millor treballant en el camp de la salut que en el camp gràfic. No vaig tenir ni un sol remordiment de consciència per deixar anar l'art fotogràfic. Ho vaig explorar molt a fons i va arribar la seva fi de manera natural. El desaferrament mai va estar un problema per a la meva ànima, tot i que si que ho va ser socialment...

El meu esperit em demanava una altra cosa i em vaig preparar per allò. No va ser fàcil aquest gran canvi amb dos fills, més els 3 fills anteriors del meu marit, però quelcom en mi no podia deixar de cultivar aquest nou terreny de la salut. Tanmateix, si quelcom era cert i clar és que jo em sentia molt poc creativa llavors... Només estudiava i estudiava, devorava llibres i feia tallers sense parar, però no estava creant res, no havia inventiva en mi, ni iniciatives, ni il·lusions per aportar res nou, només absorbia informació, em dedicava als meus fills, als pacients, a l'estudi i a la meditació budista. Enyorava la creativitat que tant m'havia omplert sempre, però crec certament que el recipient de la meva ànima es va omplir d'altres coses que eren necessàries en aquell moment.

Vaig passar per una visió quàntica amb l'estimat Dr. Arrieta... per l'antroposofia, el budisme, l'hinduisme, l'esoterisme importat de Sud-americà, la sanació essència, un màster de neuropsicologia, etc... I de forma autodidàctica vaig anar tenint una visió de la salut integrativa i espiritual del ser humà que em va enriquir molt, però també vaig haver de filtrar tot el que no ressonava en el meu cor. Mentre tot això succeïa, amb el pare de la meva filla vàrem comprar una casa en runes al Pirineu i vaig començar a dissenyar la seva restauració per fases, que va durar uns anys. Això potser va omplir la meva ànima a nivell creatiu, i crec que això va suavitzar el buit artístic que sentia.

I va arribar 1994... Aquí la meva vida va fer un altre gir, el més impensable del món (a part de la mort de la meva mare als meus 18 anys). Va passar que jo estava meditant en l'altell de casa meva quan vaig experimentar la canalització o dictat del tot el mètode Geocrom. Vaig rebre sense parar, durant tres mesos i uns quants dies a la setmana, les funcions terapèutiques, psicològiques i energètiques de 77 diferents arquetips. M'explicaven perquè servia cada polígon combinat amb un color determinat. En pocs dies em van donar la paraula Geocrom inclosa, les definicions i les instruccions per utilitzar els filtres translúcids en els chakres i els punts acupunturals del ser humà. Vaig omplir llibretes senceres amb molta informació que la meva mà escrivia com en un dictat sorprenent, inusual i esgotador. A cada sessió jo acabava suada i saturada de tanta atenció en aquella transcripció increïble.

Aquesta no era la meva primera canalització, evidentment, però si la més precisa, extensa, detallada i profunda. En una altra reflexió abordaré millor aquest tema, de moment només diré que la terapeuta i acupuntora es va començar a especialitzar en Geocromoteràpia i és així com majorment se'm coneix des de fa 30 anys. D'aquesta manera és com aquella vivència va modificar tota la meva vida, no només professionalment, sinó personal, anímica, relacional, intel·lectual i creativament.

El que sorprèn va ser que, des del no res i sense cap intenció en particular, vaig començar a escriure, a partir de 1995. I l'art de la literatura m'ha acompanyat per sempre més. Això fou més creador del que m'esperava. La meva anterior creativitat quasi bé sempre era dins del món de les formes i de l'estètica, però mai escrivint, mai amb aquella curiosa successió i creació harmònica de paraules, ni amb aquella necessària estructura i ordre del missatge, ni la intencionalitat de cada frase, amb els seus punts i comes, però escoltant bé el que volia dir la meva ànima, plasmant idees, sabent que algú t'escolta quan les escrius. Des del primer dia que vaig agafar un paper en blanc i vaig començar a filar paraules, pensaments i intencions, és com si tingués algú davant que m'escoltava. Si percebia que no estava entenent el que li deïa, esborrava la frase i la tornava a escriure d'una altra manera més comprensible.

Vaig començar a gaudir molt de l'escriptura i així va néixer, un any després de rebre la Geocromoteràpia, el meu primer llibre 'El Valor del Invisible', un petit assaig que va servir sobretot per ordenar els meus pensaments respecte als valors i els poders de la llum i de la geometria. Però vaig continuar escrivint un altre assaig i després em vaig atrevir a escriure una novel·la, 'La Magnitud de la Consciència', en el que l'argument succeïa en un futur any 2060, relat amb el que vaig gaudir molt per la inventiva que requeria cada personatge i cada succés. De totes maneres només he fet 2 novel·les, doncs el que sorgia del meu interior, el meu tipus de literatura, és més assaig, les reflexions,

la pedagogia en el camp de l'energia i la manifestació de l'espiritualitat. Així varen anar passant els anys i, fins al dia d'avui, puc dir que he gaudit enormement escrivint i publicant 20 llibres, a part de forces articles publicats en les meves pàgines de internet. Encara que la meua literatura hagi tingut poca difusió, sé que les meves múltiples creacions literàries han arribat a les ànimes que necessitaven rebre-ho. Sé que les llavors estan plantades; ja creixeran algun dia, malgrat que jo no ho pugui gaudir. Potser la missió només era *plantar*...

Crec que l'art de crear és també l'art d'escoltar. Si no sents una veu que et diu *comunica això' comparteix allò*... no sorgeix ni una pintura, ni una poesia, ni un invent, ni una nova fórmula, ni cap disseny (sigui industrial, arquitectònic, decoratiu...). Res no sorgeix de tu per estar desat en un calaix o per tirar-ho a la paperera. La creació és una força d'expressió, de manifestació, d'emanació. Quan s'expressa quelcom, sempre hi ha dos pols, el que emet i el que ho rep. No és possible crear sense manifestar i exposar a l'exterior allò ideat. Pot ser comunicat a una minoria, en *petit comitè*, o bé a una gran majoria. Però sempre tot el que creem és pel món, pels altres, per compartir-ho.

Això és el que em passava irremeiablement amb les fotografies, amb els llibres, amb les meditacions, els dibuixos i amb tot el que sorgeix de mi. Tot el que faig, encara que hagi estat molt útil per a la meua evolució, ha viatjat sempre cap l'exterior de forma fàcil i natural; he acabat plasmant, executant i donant al món cada creació, per a qui pugui sintonitzar-hi o també per a qui li sigui útil. Jo creixo alhora que l'altra creix. És aquest famós 'Jo soc Tu' del que ens parlen els mestres. És aquest sentiment de germandat o fraternitat que neix de la força universal de l'Amor, el motor de l'evolució.

Aquesta exploració, crec que per avui ha arribat a la seva fi... He tingut el plaer i l'honor de crear moltes més coses que les explicades, com les Essències Codificades, com els àudios amb centenars de Meditacions Canalitzades en viu, i recentment creant del no res una col·lecció de dibuixos de Yantres i Mandales d'harmonització, quan mai de la meua vida havia agafat un llapis per a dibuixar. Quan ens entrenem en l'art de l'escolta interior, llavors Déu o aquesta força universal que tenim dins nostre o d'on partim, sempre ens parla, sempre ens inspira, sempre ens transmet idees, sempre ens provoca i ens invoca. Només cal escoltar-la...

© Marta Povo Audenis
text biogràfic de 21 de gener de 2023